

Afscheid van een danser

IK WEET niet meer hoe lang geleden ik hem voor het eerst zag. Het moet in Gent geweest zijn, op een *Boombal* of zo. Je kon er trouwens moeilijk naast kijken. *Boomlang, vel over been, een levend skelet haast, en helemaal in het zwart van top tot teen.* Iemand vertelde me dat een foto van mij op zijn website circuleerde. Als *bourree* danser dan nog, godbetert. Ik ging het zelf nakijken en inderdaad. Daar stond ik. In vol ornaat, een Bretoense tricot om de niet al te smalle lendenen, in de bekende pinguïn danshouding. Hoe was ik daar in godsnaam terecht gekomen? Toch niet omwille van mijn onvermoede *bourree* kwaliteiten? Want in het land der lammen is éénbeen koning.

Tot dan toe hadden we buiten een obligate begroeting nog geen woord gewisseld. Maar daar zou snel verandering in komen. Op een avond raakten we verder aan de toogpraat. Ik bewonderde zijn pasbeheersing in die ene *Irish Reel* die op een bal wordt gespeeld en ik sprak hem daarover aan. Waarop hij met een uiterst boeiend, maar letterlijk adembenemend discours van wal stak over de verschillen in de verschillende Ierse *steps, slides* en *kicks*. Mij buiten adem latend, terwijl hij non-stop de passen uitvoerde. "Ik train dit anderhalf uur per dag" was zijn laconiek antwoord op de vraag hoe hij het in godsnaam presteerde dit zo voor de vuist weg, uit zijn voeten te rammelen. Een nieuwe betekenis van het woord 'fanatiek' werd die avond aan mijn vocabularium toegevoegd en de achting voor mijn eigen dans-strapatsen daalde evenredig tot ver beneden nul.

Niet lang daarna vroeg ik hem om op *Saint-Patrick's Day* een klein bal in Leuven op te fleuren met een wedstrijdje *Saint Patrick's Day Set Dance*. De winnaars kregen elk een T-shirt en verzorgen waarschijnlijk nog steeds een blijvend kuitletsel. Sindsdien is het voor mij duidelijk: hij is gewoon de beste. De enige ook naar verluidt. De passie en lichtvoetigheid tegelijk maken hem uniek, deze immer in het zwart gehulde graaf van de *Sean Nos*. Kort nadien kwam ik voor het eerst bij hem over de vloer. Tot mijn niet geringe verbazing moest ik vaststellen dat hij inderdaad een heuse trainingzaal voor Iers dansen in zijn woonkamer had ingericht, met spiegels en videoprojectie en al. Het begrip 'fanatiek' werd, met betrekking tot dansen, voor mij althans, opnieuw een dimensie rijker.

Maar de reden van mijn komst was niet om dansles te volgen of om zelf te dansen. We hadden tussen al dat

dansen in, uit sympathie voor elkaar en uit welbegrepen eigenbelang, ondertussen samen woeste plannen gesmeed. Na enkele mails, toogpraat en korte telefoongesprekken besloten wij, met Europese steun en een hele rits partners, een project te bouwen rond danscultuur en beeldanalyse programma's. Iemand die op reis een amateurfilmje maakt over een lokaal dansje moest via een webstek waarop hij of zij het betreffende maaksel na thuiskomst postte, feilloos antwoord kunnen krijgen op de eenvoudige vraag: om welke dans gaat dit? Hoe heet de dans en waar komt ze vandaan? Waar kan ik die dans leren? Welke muziek hoort erbij? Wat is de voorgeschiedenis ervan?

Het *Andro (Analysing Dancing Resources through Ontology)* concept was geboren. De kruisbestuiving tussen de meest doorgedreven computer- en video technologie van vandaag en de oude danscultuur uit het levend geheugen van het oude continent. Over een uitdaging gesproken. Want naast dat Iers steppen op de dansvloer bleek hij nog een andere, even doorgedreven passie te bezitten: ontologie en wiskundige taalanalyse. Hij wilde zo graag die twee passies in één project verenigd hebben. En zie, nog geen twee maanden later lag het project ter tafel bij de bevoegde commissie en het scheelde geen haar of we hadden het gehaald. Of hoe gezond fanatisme soms bruggen kan slaan en paden kan banen waar niemand die ooit voor mogelijk hield.

Toen ik laatst vernam dat hij van plan was om voor zijn werk naar Amerika te emigreren, vond ik dat onmiddellijk erg jammer. Welke kansen om samen woeste plannen te smeden, gingen daardoor niet al bij voorbaat verloren? Wanneer nog eens een echte *reel* op een bal, dat voetenvuurwerk op elk moment, tussen elke dans, naast iedere andere pas? Vaarwel positief, gezond fanatisme op de dansvloer. We beloofden elkaar op te zoeken. Om te dansen. Om verder te schaven en te vijlen aan *Andro*. Om nog woestere plannen te maken in de toekomst en misschien, wie weet, ze ooit, samen te verwezenlijken. Wanneer dit stukje verschijnt, zal hij al vertrokken zijn. Het ga je goed Werner. En hopelijk snel tot ergens, op een bal hier te lande.